

تشکیل لخته خونی در دیواره داخلی یک سیاهرگ عمقی است. این اختلال که به DVT معروف است، بیشتر سیاهرگ‌های اندام تحتانی را درگیر می‌کند. ایجاد لخته‌های خونی در مسیر عروق خونی اندام‌ها، باعث اختلال جریان خون شده و در نتیجه منجر به انسداد نسبی یا کامل عروق خونی می‌گردد. اگرچه ترومبوز سیاهرگی (وریدی) عمقی بیشتر در سیاهرگ‌های اندام تحتانی اتفاق می‌افتد، ولی وقوع آن در اندام فوقانی نیز در حال افزایش است. DVT از مشکلاتی است که در بیماران ارتوپدی با شکستگی اندام‌های تحتانی مواجه هستیم چون بیماران اکثراً مسن هستند و تحرک کمی دارند. اگر DVT حرکت کند به آمبولی ریوی تبدیل می‌شود. یکی از مهم‌ترین عوارض احتمالی ترومبوز سیاهرگی عمقی، آمبولی ریوی است که به علت انتقال لخته خونی به دستگاه گردش خون ریوی ایجاد می‌گردد. پیشگیری از آمبولی ریه مهم‌ترین دلیل جهت درمان بیماران مبتلا به ترومبوز سیاهرگی عمقی است، چون ترومبوز در مراحل اولیه ممکن است سست و شکننده بوده و به خوبی به دیواره عروق متصل نباشد. آمبولی ریوی ممکن است منجر به مرگ بیمار گردد. از علائم آمبولی ریه، کوتاه شدن تنفس و درد قفسه سینه است که با تنفس عمیق شدت درد افزایش می‌یابد.

علل:

- افزایش سن
- چاقی
- بیماری بورگر
- بیماری لوپوس اریتماتوی سیستمیک
- داشتن بیماری‌های ناتوان کننده
- استفاده از کاتترهای ساب کلاوین
- سپتی سمی
- افزایش گلبول‌های قرمز خون
- ترومبوسیتوز (افزایش پلاکت‌ها)

علائم و نشانه‌ها:

بسیاری افراد با وجود داشتن ترومبوز سیاهرگی عمقی، هیچگونه علامتی ندارند، اما سایرین ممکن است علائم و نشانه‌های زیر را بروز دهند:

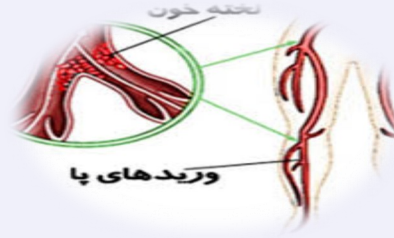
- تغییر دما به صورت گرمی و تغییر رنگ پوست به صورت قرمزی در ناحیه
- ورم اندام
- درد اندام درگیر که ممکن است مبهم یا شدید باشد
- حساسیت در مسیر سیاهرگ درگیر به هنگام لمس عمیق
- سیاه شدن اندام که کمتر دیده می‌شود.

- اتساع سیاهرگی سطحی که نادر است.
- احتمال داشتن علائم مربوط به آمبولی ریه
- خستگی و احساس ناخوشی
- تب خفیف

تشخیص:

- اولتراسونوگرافی وریدی دوگانه
- اسکن فیبرینوژن اسکن فیبرینوژن بیش از ۹۰ درصد از ترومبوزهای سیاهرگی ماهیچه ساق را شناسایی می‌کند، ولی برای تشخیص ترومبوزهای سیاهرگی فوقانی کمتر اختصاصی است.
- از طریق حجم سنجی که به دو روش پلتیسموگرافی و فلبورئوگرافی (PRG) انجام می‌شود. در روش اول از الکترودهای پوستی و در روش دوم (PRG) از کاف استفاده می‌گردد.
- ونوگرافی که از طریق تزریق یک ماده حاجب به داخل سیاهرگ سطحی انجام می‌گیرد.

ترمبوز ورید های عمقی

تلفن های بیمارستان:

• ۵۲۸۸۸۲۸۲

تلفن های گویای بیمارستان (نوبت دهی):

• ۶۷۳۹۵۰۶۰

پیامک بیمارستان

• ۳۰۰۰۲۴۰

وب سایت:

razihospital.tums.ac.ir

ایمیل: razihospital@sina.tums.ac.ir

تهیه کننده: کارگروه آموزش سلامت

بیمارستان رازی

IIW-Pa-17- 03

پیشگیری از بروز ترومبوز سیاهرگی عمقی مهمتر از درمان پس از ایجاد آن است. مواردی که باید جهت پیشگیری از ایجاد ترومبوز وریدی عمقی در نظر داشت عبارتند از:

- استفاده از داروهای ضد انعقادی قبل از عمل جراحی (به خصوص در موارد شکستگی های اندام تحتانی) و بعد از عمل های تعویض مفصل (زانو و پا لگن)، موارد بستری خاص طبق نظر متخصص مربوط.
- بیمار در اولین فرصت ممکن با توجه به مشکلاتش راه برود.
- از جوراب های الاستیک یا کفش مخصوص جهت جلوگیری و کاهش ادم استفاده کنید.
- حرکات فعال مچ پا و انگشتان انجام دهید.
- اندامها را جهت جلوگیری و کاهش تورم بالاتر قرار دهید.
- از بی حرکتی و نشستن های طولانی مدت پرهیز کنید

درمان ترومبوز سیاهرگی عمقی عبارتند از:

- استراحت مطلق و عدم تمرین درمانی در این دوره که مدت زمان آن به نظر پزشک متخصص بستگی دارد.
- تجویز داروهای ضد انعقادی (بخصوص انوکسپارین) بر طبق نظر پزشک معالج
- اندام مبتلا باید بالاتر از سطح قلب قرار گیرد.
- استفاده از جوراب های الاستیک
- راه اندازی تدریجی بیمار با توجه به علایم و نشانه ها
- رعایت برنامه هایی که باعث پیشگیری از بروز مجدد ترومبوز وریدی عمقی می گردد.
- تنظیم یک برنامه دارو درمانی جهت تعیین میزان و مدت زمان مصرف دارو پس از دوره حاد
- درمان جراحی عمل جراحی ممکن است در بیمارانی که تجویز داروهای ضد انعقادی احتمال خونریزی را افزایش می دهد یا موارد خاصی از بیماری ها صورت گیرد.
- برنامه تغذیه ای مناسب